



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-751/26-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Mirele Trost iz Zagreba, Palinovečka 19 B, OIB 30726922213, koju zastupa odvjetnik Livia Petričić iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Jelačićev trg 10, OIB 92963223473, kojeg zastupa odvjetnik Kruno Knežević iz Zagreba, poradi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 18. svibnja 2026. godine, u nazočnosti tužitelja i njenog opunomoćenika te zamjenika tuženikovog opunomoćenika, dana 28. svibnja 2025. godine,

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Mirele Trost kojim zahtjeva nalaganje tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. platiti Mireli Trost 10.868,12 eur s zateznim kamatama od 1. listopada 2015. godine do isplate.

II Prihvaća se podredni zahtjev tužitelja Mirele Trost te se nalaže Zagrebačkoj banci d.d. platiti joj 4.698,50 eura s zateznim kamatama od 1. listopada 2015. godine do isplate te naknaditi joj trošak parničnog postupka od 2.100,00 eura s zateznim kamatama od 28. svibnja 2026. godine do isplate do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 1. lipnja 2023. godine tvrdi da je s tuženim sklopio ugovor 28. srpnja 2005. godine na 95.700,00 CHF-a u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate i otplaćuje se u jednakim mjesečnim anuitetima od 620,58 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po istom tečaju na dan plaćanja, s rokom otplate od 20 godine i 6 mjeseci tj. 242 mjesečna anuiteta te se poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 smatrajući valutnu klauzulu u CHF-u ništetnom, nadalje navodi da su stranke 19. prosinca 2015. godine sklopile dodatak tom ugovoru sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, kojim nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka te zahtijeva kao u tužbi tj.

"I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 u roku od 15 dana isplatiti tužiteljici Mireli Trost iz Zagreba (općina Grad Zagreb), Palinovečka 19b, OIB: 30726922213 iznos od 13.188,12 Eur / 99.365,88 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na:

- iznos od 11,12 Eur / 83,81 kuna od 02.11.2008. godine
- iznos od 14,00 Eur / 105,45 kuna od 02.01.2009. godine
- iznos od 17,92 Eur / 135,03 kuna od 02.02.2009. godine
- iznos od 19,90 Eur / 149,95 kuna od 02.03.2009. godine
- iznos od 15,20 Eur / 114,53 kuna od 02.04.2009. godine
- iznos od 14,52 Eur / 109,40 kuna od 02.05.2009. godine
- iznos od 7,15 Eur / 53,87 kuna od 02.06.2009. godine
- iznos od 0,67 Eur / 5,03 kuna od 02.07.2009. godine
- iznos od 3,03 Eur / 22,85 kuna od 02.08.2009. godine
- iznos od 8,01 Eur / 60,38 kuna od 02.09.2009. godine
- iznos od 5,17 Eur / 38,98 kuna od 02.10.2009. godine
- iznos od 2,41 Eur / 18,14 kuna od 02.11.2009. godine
- iznos od 8,76 Eur / 66,01 kuna od 02.12.2009. godine
- iznos od 14,78 Eur / 111,35 kuna od 02.01.2010. godine
- iznos od 21,11 Eur / 159,08 kuna od 02.02.2010. godine
- iznos od 400,46 Eur / 3.017,24 kuna od 23.02.2010. godine
- iznos od 19,45 Eur / 146,55 kuna od 02.03.2010. godine
- iznos od 30,12 Eur / 226,93 kuna od 02.04.2010. godine
- iznos od 27,37 Eur / 206,23 kuna od 02.05.2010. godine
- iznos od 32,74 Eur / 246,64 kuna od 02.06.2010. godine
- iznos od 62,95 Eur / 474,28 kuna od 02.07.2010. godine
- iznos od 56,67 Eur / 422,47 kuna od 02.08.2010. godine
- iznos od 81,87 Eur / 616,82 kuna od 02.09.2010. godine
- iznos od 68,26 Eur / 514,31 kuna od 02.10.2010. godine
- iznos od 58,03 Eur / 437,21 kuna od 02.11.2010. godine
- iznos od 89,15 Eur / 671,68 kuna od 02.12.2010. godine
- iznos od 108,39 Eur / 816,65 kuna od 02.01.2011. godine
- iznos od 94,44 Eur / 711,55 kuna od 02.02.2011. godine
- iznos od 96,48 Eur / 726,95 kuna od 02.03.2011. godine
- iznos od 86,46 Eur / 651,46 kuna od 02.04.2011. godine
- iznos od 89,56 Eur / 674,77 kuna od 02.05.2011. godine
- iznos od 123,62 Eur / 931,43 kuna od 02.06.2011. godine
- iznos od 123,37 Eur / 929,56 kuna od 02.07.2011. godine

- iznos od 157,68 Eur / 1.188,03 kuna od 02.08.2011. godine
- iznos od 144,69 Eur / 1.090,14 kuna od 02.09.2011. godine
- iznos od 124,44 Eur / 937,60 kuna od 02.10.2011. godine
- iznos od 123,91 Eur / 933,63 kuna od 02.11.2011. godine
- iznos od 121,70 Eur / 916,95 kuna od 02.12.2011. godine
- iznos od 129,05 Eur / 972,33 kuna od 02.01.2012. godine
- iznos od 137,14 Eur / 1.033,30 kuna od 02.02.2012. godine
- iznos od 137,39 Eur / 1.035,13 kuna od 02.03.2012. godine
- iznos od 132,30 Eur / 996,81 kuna od 02.04.2012. godine
- iznos od 134,36 Eur / 1.012,37 kuna od 02.05.2012. godine
- iznos od 137,40 Eur / 1.035,23 kuna od 02.06.2012. godine
- iznos od 4.779,16 Eur / 36.008,61 kuna od 21.06.2012. godine
- iznos od 134,13 Eur / 1.010,58 kuna od 02.07.2012. godine
- iznos od 134,41 Eur / 1.012,70 kuna od 02.08.2012. godine
- iznos od 131,39 Eur / 989,97 kuna od 02.09.2012. godine
- iznos od 125,81 Eur / 947,90 kuna od 02.10.2012. godine
- iznos od 132,61 Eur / 999,18 kuna od 02.11.2012. godine
- iznos od 135,09 Eur / 1.017,81 kuna od 02.12.2012. godine
- iznos od 134,10 Eur / 1.010,37 kuna od 02.01.2013. godine
- iznos od 124,16 Eur / 935,48 kuna od 02.02.2013. godine
- iznos od 131,05 Eur / 987,39 kuna od 02.03.2013. godine
- iznos od 132,63 Eur / 999,27 kuna od 02.04.2013. godine
- iznos od 129,53 Eur / 975,95 kuna od 02.05.2013. godine
- iznos od 120,37 Eur / 906,93 kuna od 02.06.2013. godine
- iznos od 114,68 Eur / 864,06 kuna od 02.07.2013. godine
- iznos od 119,72 Eur / 902,06 kuna od 02.08.2013. godine
- iznos od 123,20 Eur / 928,24 kuna od 02.09.2013. godine
- iznos od 132,07 Eur / 995,08 kuna od 02.10.2013. godine
- iznos od 127,19 Eur / 958,28 kuna od 02.11.2013. godine
- iznos od 129,37 Eur / 974,75 kuna od 02.12.2013. godine
- iznos od 131,16 Eur / 988,23 kuna od 02.01.2014. godine
- iznos od 127,08 Eur / 957,51 kuna od 02.02.2014. godine
- iznos od 130,46 Eur / 982,94 kuna od 02.03.2014. godine
- iznos od 128,73 Eur / 969,89 kuna od 02.04.2014. godine
- iznos od 125,36 Eur / 944,50 kuna od 02.05.2014. godine
- iznos od 123,83 Eur / 933,03 kuna od 02.06.2014. godine
- iznos od 124,50 Eur / 938,06 kuna od 02.07.2014. godine
- iznos od 128,74 Eur / 970,00 kuna od 02.08.2014. godine
- iznos od 133,07 Eur / 1.002,64 kuna od 02.09.2014. godine
- iznos od 132,69 Eur / 999,74 kuna od 02.10.2014. godine
- iznos od 134,86 Eur / 1.016,13 kuna od 02.11.2014. godine
- iznos od 137,99 Eur / 1.39,68 kuna od 02.12.2014. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.01.2015. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.02.2015. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.03.2015. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.04.2015. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.05.2015. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.06.2015. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.07.2015. godine
- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.08.2015. godine

- iznos od 138,49 Eur / 1.043,42 kuna od 02.09.2015. godine do 31.07.2015. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 u roku od 15 dana nadoknaditi tužiteljici Mireli Trost iz Zagreba (općina Grad Zagreb), Palinovečka 19b, OIB: 30726922213 trošak parničnog postupka s kamatom koja na iznos prema određenju suda teče od dana donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.", da bi podneskom od 20. prosinca 2024. godine zahtijevao isplatu 10.868,12 eur s zateznim kamatama od 1. listopada 2015. godine do isplate te naknadu troška parničnog postupka s zateznim kamatama od donošenja presude do isplate."

Zatim podneskom od 20. prosinca 2024. zahtjeva isplatu 10.868,12 eura s zateznim kamatama od 1. listopada 2015. godine do isplate s istim parničnim troškom i na kraju podneskom od 4. svibnja 2026. zahtjeva jednako te još postavlja podredni zahtjev na isplatu 4.698,50 eura s zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate i istim parničnim troškom.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu od 28. veljače 2024. godine osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, poriče tužiteljev status potrošača, prigovara zastari, obrazlaže zašto je konverzija provedena sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, protivi se tijeku zateznih kamata i zaključno smatra

Dodatak ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je;

Dodatkom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca;

Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove;

Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.

zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge

Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a i Suda EU, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama.

Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u ugovor o namjenskom kreditu s pregledom efektivnih kamatnih stopa i pregledom promjena kamatnih stopa te promet po kreditu te dodatak ugovoru o kreditu s obaviješću o izračunu efekta konverzije, dopis KPMG od 14. studenog 2015. godine, promet po kreditu, tuženikov dopis od 12. studenog 2015. godine s izračunom konverzije i informativnim sažetkom i pregledom otvorenih stavaka po kreditu i prijedlog izmjene ugovora o kreditu, izvadak iz zemljišne knjige za zk.ul.br. 2238. k.o. Donje Vrapče, odredio računovodstveno vještačenje, stručni članci nisu posebice ocjenjivani jer ne predstavljaju dokaz u ovom postupku, preslušao tužitelja.

4. Tužbeni zahtjev nije osnovan, podredni jest.

5. Tužitelj je podneskom od 20. prosinca 2024. godine smanjio tužbeni zahtjev u odnosu na onaj naveden u tužbi, čemu se je tuženik protivio podneskom od 8. siječnja 2025. godine.

6. Stoga je sud odlučivao o tužbenom zahtjevu iz tužbe, dočim je odbijeni dio od 2.320,00 eura pravomoćan 16. prosinca 2025. godine.

7. Nije prijeporno da su parnične stranke sklopile ugovor o namjenskom kreditu 28. srpnja 2005. godine na 96.700,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti Hrvatske narodne banke po srednjem tečaju na dan plaćanja s promjenjivom kamatnom stopom po tuženikovo odluci o kamatnim stopama, s tim što početna iznosi 4,50% na 20 godina radi kupnje stana u Zagrebu, Kutnjački put- Palinovečka i otplaćuje se u mjesečnim anuitetima od 620,58 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po istom tečaju na dan isplate, što je i utvrđeno uvidom u čl.1,2,3,6. i 7. Ugovora, kao i da su 19. prosinca 2015. godine sklopili dodatak tom ugovoru gdje su sporazumno utvrdili da je neotplaćena glavnica kredita 16.684,18 CHF, i utvrđena je pretplata 30. rujna 2015. godine od 46.465,46 kn te su se sporazumjeli da će pretplata biti korištena za daljnju otplatu, sve sukladno čl.4,5. i 6. tog dodatka te je neprijeporno da je tužitelj prijevremeno otplatio kredit.

8. Prijeporni su ništavost, osnovanost i visina tužbenog zahtjeva te zastara.

9. Ovdje treba primijeniti odredbe čl.81,82,85,86,87,89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

10. Glede valutne klauzule, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj presudi poslovni broj Rev-2221/18 prihvatio obrazloženje Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 kojim je utvrđeno da nije bilo

pojedinačnih pregovaranja o ovoj ugovornoj odredbi te da potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj upravo zato jer ju je unaprijed sastavio trgovac tj. tuženik pa slijedom toga ovaj sud ocjenjuje da nije moguće to tumačiti kao pojedinačno pregovaranje. Nadalje je bilo potrebno utvrditi je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo tj. da je u njoj izložena konkretna djelovanja i učinci te rizici koji utječu na kreditnu zaduženost, sve uz predložene točnih kriterija razumljivih prosječnom potrošaču bez stručnoga znanja a da bi potrošač mogao procijeniti svoj rizik i opseg svoga zaduženja cijelo vrijeme trajanja ovoga ugovora o kreditu a po ocjeni ovog suda to nije učinjeno ni na koji način. Konačno, banke pa i tuženik su trebali obavijestiti potrošača tj. tužitelja o svim rizicima koje tužitelj prihvaća sklapanjem ovakvog ugovora s valutnom klauzulom ili ih uklopiti u sadržaj tog ugovora o kreditu, kako bi potrošač tj. tužitelj mogao razumjeti što mu donosi ova ugovorna odredba i odlučiti sam o tomu, sve sukladno obvezno pravnom načelu savjesnosti i poštenja, što banke tj. tuženik nije učinio premda sami trgovci tj. banke jesu znali te rizike. Sve to uz činjenicu da tada nije bilo propisano kako banke moraju u vrijeme pregovaranja obavijestiti potrošača o nekim konkretnim činjenicama na osnovi kojih će prosječan potrošač moći procijeniti rizike valutne klauzule i odlučiti o svojim obvezama tijekom trajanja ugovora o kreditu, ali primjenom načela savjesnosti i poštenja postoji opća dužnost svih sudionika obveznih odnosa učiniti sve da se u potpunosti postigne informirana suglasnost o svima bitnim čimbenicima namjeravanoga pravnog posla pa i tečajne razlike, tim više što je priroda i posebnost ove valute poznata bankama, a ne i prosječnom potrošaču koji nema stručnog znanja, što sve uzrokuje bitnu neravnotežu u njihovim pravima i obvezama. Dakle, banke znaju za rizik ugovaranja valutne klauzule u CHF-u i uvjeravaju potrošače da je ta valuta sigurna i često procjenjuju same da su potrošači kreditno sposobni samo za takav ugovor, što prosječnog potrošača bez toga stručnog znanja navodi na sklapanje ovakvog ugovora. Takvo postupanje uzrokuje neizvjesnost iznosa glavnice kredita i njegove cijene tj. kamata, jer je ovdje vezano za CHF, što nadalje dovodi do promjenjivosti bitnih elemenata tog ugovora, zbog tečajnih razloga, a banke znaju da je uz CHF vezan posebni rizik kao valute utočišta, ali utočište za bankovne obveze, a ne za potrošačeve te tako taj rizik preuzima potrošač bez svoga znanja, koji je k tomu potaknut na sklapanje ovakvog ugovora nižima kamatnim stopama, u početku, što je samo po sebi nepošteno. S duge strane pak prosječni potrošač u to doba jest bio načelno upoznat s valutnom klauzulom, ali je u optjecaju bila uglavnom DEM tj. euro pa nije znao razliku pojedinih stranih valuta glede tečajnih rizika, slijedom čega nije znao niti razumio gospodarske posljedice ovih ugovora. Dakle, banke prihvaćaju samo opći rizik valutne klauzule a potrošač i taj rizik, ali i dodatni rizik poseban za CHF kao valutu utočišta, što banke kao stručne ustanove razumiju, a potrošači kao nestručni ne razumiju niti su svjesni da ne razumiju takve rizike pa misle kako su preuzeli samo opći rizik koji je vezan uz pojam svake valutne klauzule, a nitko im to nije objasnio niti im je druga strana tj. banka dala neko pravo koje bi potrošaču taj nedostatak nadoknadilo, s tim što treba reći da više kamatne stopa ispočetka nisu dovoljne, jer su i one vezane za CHF pa su posljedice u konačnosti iste, jer su i stope bile promjenjive. Sama činjenica da tečaj CHF-a nije stalno rastao, nije odlučna, jer navedena neravnoteža prava i obveza ugovornih stranaka nastaje samim sklapanjem ugovora bez pojedinačnog pregovaranja i informiranja potrošača o rizicima koje preuzima na sebe bez znanja is vijesti o neznanju tog rizika, a što sve vrijedi i za ovaj pojedinačni ugovor tj. parnične stranke. Slijedom toga je navedena ugovorna odredba utvrđena ništavom u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF, kao prethodno pitanje, primjenom odredbe čl.87.st.1. Zakona o zaštiti

potrošača u svezi s odredbom čl.103.,st.1. Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91-88/01), pa primjenom odredbe čl.104.st.1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl.105. st.1. istog Zakona ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena valutna klauzula nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit radi kupnje nekretnine, kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl.105.st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl.105.,st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništetnost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl.107. st.2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, premda je ugovor u cijelosti ispunjen prije utuženja, jer uzrok ništavosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tužnikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa, a u svezi s odredbom čl.87.st. 2. Zakona o zaštiti potrošača.

11. U odnosu na tuženikove prigovore o primjeni navedenih presuda Vrhovnog suda, vrijedi odredba čl.502. C Zakona o parničnom postupku te taj prigovor sud ocjenjuje neosnovanim.

12. Nadalje, ono što tužitelj potražuje u novčanom dijelu tužbenog zahtjeva jest razlika u valuti između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom po tečaju CHF-a na dan stavljanja kredita na raspolaganje i svota koje je plaćala zbog rasta tečaja te valute te je to jedina i pravilna mogućnost izračuna onoga što je tužitelj stekao zbog svog nesavjesnog i nepoštenog postupanja.

13. Računovodstvenim nalazom i mišljenjem od 28. studenog 2024. godine je utvrđeno da je razlika između tečaja za valutu CHF primijenjeno na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaj na dan isplate kredita 13.182,48 eur, sve s mjesečnim svotama i nadnevcima dospelosti kao u točki 1. mišljenja, razlika glavnice je minus 845,83 eura, kao u točki 2. mišljenja, a zatezne kamate na više plaćene razlike s osnove valutne klauzule do 30. rujna 2015.godine je 4.698,50 eura, kao u toči 3. mišljenja.

14. Sud prihvaća nalaz i mišljenje kao stručno i obrazloženo, zasnovano na mjerodavnim ispravama u spisu te načinjeno sukladno sudskom zadatku o bitnim činjenicama. Tuženikovi navodi u podnesku od 12. prosinca 2024. godine su pravne naravi te sud nije pozivao vještaka na očitovanje, jer je postupio po sudskom zadatku u odnosu na bitne činjenice koje je trebalo utvrditi ovim vještačenjem.

15. Primjenom odredbe čl.3.st.1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača je sud utvrdio da je tužitelj bio potrošač, jer je i sama namjena kredita bila stambena te prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv tj. trebao mu je za kupnju stana te je u vrijeme sklapanja ugovora bio po zanimanju računovođa u trgovačkom društvu, a po zvanju diplomirani ekonomist, dočim tuženik nije dokazao suprotno, premda je na njemu dokazni teret.

16. Sada je prijeporno pitanje zastare.

17. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. godine izrazio stajalište da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl.241. Zakona o obveznim odnosima, te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kako je to učinjeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13 lipnja 2014. godine, kada je presuda povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj vrsti predmeta postala pravomoćna i potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. godine, što je općepoznato, a posebice poznato strankama, a kojim presudama je utvrđeno da kamatne su kamatne stope tužene banke mijenjale bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banka, samim obavještanjem o promjeni, bez pojedinačnih pregovora, čim je došlo do kršenja pojedinih interesa i prava potrošača kao korisnika kredita što je uzrokovalo nepoštenost tj. ništavost navedene ugovorne odredbe, pa primjenom toga zastara nije nastupila. To isto vrijedi i za valutnu klauzulu u odnosu na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine potvrđene u tom dijelu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine gdje Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom presudom poslovni broj Rev-221/18 od 3. rujna 2019. odbio tuženikovu reviziju protiv navedene drugostupanjske odluke. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 u dijelu ništetnosti valutne klauzule postala pravomoćna 14. lipnja 2018. godine kada je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 to sud ocjenjuje da je neosnovan prigovor zastare primjenom odredbe čl.388. i čl.371.te čl. 392, st. 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima, budući je tužba podnesena 1. lipnja 2023. godine.

18. Zatim je prijeporno kakav učinak ima ništetnost valutne klauzule u CHF-u po ugovoru o kreditu s obzirom da su stranke sklopile dodatak tom ugovoru, kojim su ispravile taj nedostatak, provevši konverziju u valutnu klauzulu u eurima, a u svezi s odredbama čl 323, st. 1. i . i 328. Zakona o obveznim odnosima.

19. U ovoj pravnoj stvari sud ističe kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo svoja pravna stajališta o tomu u odlukama poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. godine, Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. godine i Rev 637/2019-2 od 15. studenog 2022. godine.

20. U odnosu na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gos-1/19 od 04. ožujka 2020. godine, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u citiranoj odluci jedino odgovorio na postavljeno pravno pitanje glede ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, tako što je utvrdio kako takav sporazum ima pravne učinke, te je valjan i u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu i promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pri čemu nije izrazio pravno shvaćanje o pravnim pitanjima koja su problematizirana te je Vrhovni sud Republike Hrvatske u obrazloženju istog rješenja između ostalog navodi da "...Vrhovnom sudu Republike Hrvatske nije omogućeno zauzimati pravna shvaćanja o pitanjima glede kojih odgovori ovise o posebnim okolnostima pojedinog slučaja (npr. jesu li osnovani

pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita nakon sklopljenog sporazuma o konverziji)." Osim toga, isti sud je u obrazloženju gornjeg rješenja naveo i da "...bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima..."

21. Kako je prethodno navedeno imajući u vidu sadržaj Dodatka Ugovora o kreditu koji su sklopili tužitelj i tuženik te odredbe čl. 19.c. ZID ZPK, kao i stajališta Europskog suda za ljudska prava i stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci poslovni broj Rev 18/2018 i poslovni broj Rev-1096/2022 ovaj sud ocjenjuje da tužitelj osnovano zahtjeva povrat preplaćenih iznosa s osnove ništetnosti valutne klauzule u CHF-u. Sud ističe kako je prethodno navedeno i obrazloženo da tuženik na kojem je teret dokaza nije dokazao u tijeku ovog postupka niti je dostavio dokaz da bi se tužitelj odrekao svojeg prava na sudsku zaštitu u smislu da zahtjeva povrat preplaćenih iznosa koji su predmet ovog spora, niti je dokazao da bi tužitelju predočio i informirao ga o ekonomskim posljedicama koje za njega nastaju u smislu da će obuhvatiti izračunom sve uplaćene iznose pa i one koje je tužitelj uplatio na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u postupku konverzije.

22. Nadalje prema mjerodavnoj praksi Suda Europske unije u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju niti je tuženik dokazao da bi mu pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke. Nije sporno da je tuženik proveo konverziju kako je to propisano odredbom čl 19c.Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09-156/23.), a u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu stajališta Europskog suda za ljudska prava i Vrhovnog suda Republike Hrvatske tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da bi tužitelja informirao kako uplaćene iznose s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu će uračunavati u otplatu mjesečnih anuiteta („namirenje budućih anuiteta“) za kredit u valuti EUR koji su izračunati u otplatnom planu (simulirani otplatni plan) sve do 30.09.2015.godine niti da bi o istome postigao sporazum s tužiteljem. Slijedom navedenog sud je ocijenio kao neosnovane navode tuženika kako tužitelj je postavio zahtjev za povratom preplaćenih iznosa s osnova ugovora o kreditu koji nije više na snazi.

23. Zatim Županijski sud u Zagrebu, poslovni broj GŽ-3600/2025 od 16. prosinca 2025. godine ukida prethodnu presudu ovog suda posl. br. P-4707/2023 od 29. travnja 2025. u ovom postupku te navodi da prema pravilima iz odredaba čl. 19.a - 19.f Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15, 52/16, 128/22 i 156/23 - dalje: ZPK) o konverziji kredita, koja korespondiraju sa istim pravilima sadržanim u odredbama čl. 375.a - 357.f Zakon o kreditnim institucijama ("Narodne novine", br. 159/13, 19/15, 102/15, 15/18, 70/19, 47/20, 47/20, 146/20, 151/22 i 145/24 - dalje: ZKI) konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u

EUR, podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.b ZPK-a), izračunom propisanim odredbom čl. 19.c ZPK-a, te ostale uvjete određene čl. 19.d i člankom 19.e ZPK-a.

24. Iz navedenih propisa proizlazi da su odredbama ZPK-a i ZKI-a postavljeni temelji za rješavanje problema kredita denominiranih u CHF i kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, da oba Zakona uređuju istu vrstu odnosa, s time što je stupanjem na snagu ZID ZKI/2015 samo proširen krug ovlaštenika i na adresate koji nisu obuhvaćeni odredbama ZID ZPK/2015, odnosno određen sadržaj, način i učinci konverzije kredita, te primjena odredbi propisa kojima se uređuje obveznopravni odnosi na sve obveznopravne odnose između potrošača i trgovca koji nisu uređeni posebnim zakonima.

25. Isto tako, općim propisima sadržanim u odredbama ZOO-a je određeno, između ostalog, da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, a ne mogu ih uređivati suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva (čl. 2.), da ih mogu urediti i drugačije nego što je odredbama ZOO-a određeno (čl. 11.), da obveze prestaju suglasnošću volja sudionika u obveznom odnosu (čl. 160. st. 1.), da se prestankom glavne obveze gase i druga sporedna prava (čl. 160. st. 2.) i da su odredbe propisa kojima se, djelomično ili u cijelosti, određuje sadržaj ugovora, sastavni dijelovi tih ugovora (čl. 248. st. 2. ZOO-a).

26. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da je između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora sklopljen Dodatak Ugovora o kreditu, da je tim Dodatkom suglasno regulirana konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom EUR, kako je prethodno obrazloženo te je u skladu s čl. 19.c st. 1. t. 3. otplatni plan iz Osnovnog ugovora u CHF zamijenjen novim otplatnim planom izrađenim u skladu s odredbama ZID ZPK-a.

27. Prema tome, navedenim dodatkom ugovorne strane utvrdile su da je isti akt kojim se na propisani način mijenjaju odredbe osnovnog ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, u skladu sa od tužiteljice prihvaćenim izračunom konverzije te se tim Dodatkom, osnovni ugovor o kreditu mijenja u pogledu valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se ujedno postiže sporazum o raspolaganju preplatom. Na navedenu izmjenu tužiteljica je pristala, tako da su sklapanjem Dodatku ugovoru o kreditu prestale u tom dijelu obveze parničnih stranaka iz osnovnog Ugovora o kreditu, odnosno zaključenjem tog Dodatka osnovni ugovor o kreditu je u tom dijelu prestao postojati jer ga je u cijelosti zamijenio novi kreditni ugovorni odnos, sadržan u Dodatku. Sklapanjem tog Dodatka tužiteljica se suglasila s izračunom konverzije na dan 30. rujna 2015., te su parnične stranke ujedno ugovorile da se svi iznosi (pa tako i iznosi s osnove razlike između ugovorne i nezakonito mijenjane valute CHF), koje je tužitelj platio tuženiku u ispunjenju svoje obveze korisnika kredita prema ranijem Ugovoru o kreditu u CHF, uračunaju u ispunjenje obveze tužitelja iz Dodatka uz Ugovor o kreditu u EUR.

28. Nadalje, imajući u vidu i da je ZID ZPK/2015 i ZID ZKI/2015 povodom više prijedloga za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti tih Zakona s Ustavom, koji nisu prihvaćeni, razmatran pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske (rješenje broj U-I-3685/2015 od 4. travnja 2017. i druga - "Narodne novine" br. 39/2017), i da je odredbom čl. 19.a st. 2. ZPK-a određeno da se odredbe Glave IV. a (Konverzija kredita denominirana u CHF i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF), primjenjuju na kredite denominirane u CHF i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF, bez obzira na vrstu i namjenu, u kojem dužnikova obveza iz kredita ili obveza vraćanja primljenog nastala zbog prestanka ugovora nije ispunjenja ili prisilno ostvarena, treba zaključiti da tuženik nije dužan vratiti tužitelju iznos glavnice koji tužitelj zahtijeva tužbenim zahtjevom.

29. Naime, suglasnom voljom stranaka iskazanom u Dodatku Ugovora o kreditu, sastavni dio kojeg je i Plan otplate, restrukturirane su međusobne obveze stranaka, u skladu sa odredbama ZPK-a i postignuta svrha konverzije regulirana čl. 19.b st. 2. ZPK-a - položaj tužitelja kao potrošača izjednačen je s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom EUR.

30. Imajući u vidu da je predmetni Dodatak Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

31. Dakle, tuženik je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužiteljice, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenoj kamatnoj stopi i anuiteta koji bi bio obračunat da je primijenjena kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi na kredite u valuti euro, kao i sve svote koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužiteljica zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Dodatka nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

32. U pogledu pravnih učinaka konverzije izvršene predmetnim Aneksom Ugovoru o kreditu, treba kazati da, sukladno odredbi čl. 19.c st. 1. ZID ZPK/15, konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i da se provodi na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom, što je inače načelo konverzije kredita u skladu s odredbom čl. 19.b ZID ZPK/15, a upravo to je u konkretnom slučaju i učinjeno.

33. Tuženik je na temelju sklopljenog Dodatka, u izračun konverzije koji je propisan ZIDZPK, unio svotu zatraženu tužbenim zahtjevom, a koja je doista na

temelju nepoštenih ugovornih odredbi sadržane u Ugovoru o kreditu, bez osnove prešla u njezinu imovinu. Te su svote međutim, zajedno s ostalim svotama uplaćenim radi namirenja početno utvrđenih anuiteta u kunama s valutnom klauzulom u CHF u skladu sa sklopljenim Dodatkom, iskorišteni za namirenje anuiteta u valutnoj klauzuli euro utvrđenih po novom otplatnom planu s valutnom klauzulom u euro, a preplata je korištena za namirenje budućih anuiteta s valutnom klauzulom u euro, slijedom čega je valjano prestala obveza tuženika za povrat više plaćenih svota s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, a koja je proizlazila iz čl. 1111. st. 1. ZOO i te preplaćene svote nisu bez pravne osnove ostale u imovini tuženika. Tužiteljica koja je kao korisnik kredita (potrošač) prihvatila konverziju na temelju ZID ZPK/15 zaključenjem Dodatka Ugovoru o kreditu s tuženikom kao kreditorom (trgovcem), nema pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovorne (redovne) kamate i valutne klauzule iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR zato što izračun konverzije kredita iz čl. 19.c ZID ZPK/15 st. 1. uključuje te uplate.

34. Dakle, u situaciji kada su stranke temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/15 - dalje: ZID ZPK) sklopile Aneks ugovora o kreditu kojim izvršile konverziju kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR u okviru kojeg je korisnik kredita prihvatio izračun konverzije kojim su sadržane sve uplate koje je izvršio u okviru ispunjenja obveza iz izvornog ugovora o kreditu, korisnik kredita nema osnove da zahtijeva isplatu razlike između ugovorne kamate ugovorene osnovnim ugovorom o kreditu i nezakonito mijenjane promjenjive kamatne stope. Naime, tuženik je izračun konverzije bio dužan izvršiti sukladno čl. 19.c ZPK, u okviru kojeg je bio dužan uzeti u obzir sve uplate koje je tužiteljica izvršila, pa tako i one iznose koji se odnose na razliku između ugovorene i nezakonito mijenjane stope ugovorne kamate. Na temelju takvog izračuna konverzije koji je, između ostalog, morao sadržavati jasan pregled svih promjena (čl. 19.e st. 4. ZPK), utvrđivao se iznos preostale neotplaćene glavnice kredita s valutnom klauzulom u valuti EUR (čl. 19.c st. 1. toč. 7. ZPK), a na isti je tužiteljica kao korisnik kredita dala svoj pristanak. Tim pristankom tužiteljica je pristala da se i iznosi koje je imao temelja potraživati s osnove razlike između ugovorne i nezakonito mijenjane promjenjive kamatne stope da nije bilo konverzije, obračunaju prilikom izračuna konverzije.

35. Naime, ne može tužiteljica, s jedne strane, pristajati da mu se svi uplaćeni iznosi (što obuhvaća i iznose s osnove razlike između ugovorne i nezakonito mijenjane promjenjive kamatne stope te valutne klauzule) uzmu u obzir prilikom izračuna konverzije na osnovu kojih mu se utvrdio iznos neotplaćene glavnice kredita konvertiranog u valutu EUR, a onda, s druge strane, nakon tog pristanka, zahtijevati da mu se ti isti iznosi koji su uzeti u obzir prilikom izračuna konverzije vrate jer se odnose na razliku između početno ugovorne i nezakonito mijenjane stope ugovorne kamate odnosno valutne klauzule. Protivno shvaćanje bilo bi, prema ocjeni ovog suda, suprotno svrsi donošenja ZID ZPK.

36. U vezi s pitanjem jesu li, inače prilično stroga i detaljna, pravila o konverziji i načinu njezina izračuna uspostavila narušenu ravnotežu između korisnika kredita kao potrošača i banke kao kreditora zamjenom nepoštenih ugovornih odredaba kredita za CHF novim ugovornim odredbama, od odlučnog je značenja i da je

potrošač, u skladu s odredbom čl. 19.d ZID ZPK/15, informiran o posljedicama konverzije i da je, u skladu s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, imao mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvatanja konverzije, slijedom čega bi potrošači koji nisu prihvatili konverziju bili u nejednakom položaju sa onima koji su prihvatili konverziju i povrh toga još zahtijevaju pretplatu koja im je već uračunata. Prema tome, sklapanjem predmetnog Dodatka Ugovoru o kreditu na način propisan odredbom čl. 19.c ZID ZPK/15 osiguran je povrat stečene koristi kreditora kao banke putem korištenja uplata potrošača za namirenje dospjelih i budućih obroka kredita u eurima koji je zamijenio kredit u CHF do čega je došlo na temelju informiranog pristanka potrošača kojemu su bile poznate sve posljedice konverzije i na koju je potrošač kao korisnik kredita slobodno pristao slijedom čega se ne može ni u kojem slučaju smatrati da potrošači koji su konvertirali kredite imaju nižu razinu zaštite potrošačkih prava jer im je pravo na restituciju omogućeno upravo sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu.

37. Pri tome valja napomenuti da iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužitelju kao korisniku kredita (potrošaču) na postupanje prema ništetoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope i valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti ništetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na isplate radi ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi.

38. Pri tome se posebno ima na umu i ustaljeno stajalište Suda EU prema kojem se u odnosu na poduzetnike poput banaka u istim ili srodnim pravnim odnosima kao predmetnom, potrošač nalazi u slabijem položaju (tako i u odluci broj C-26/13 od 30. travnja 2014.), kao i da je ZID ZPK/15 imao primarni cilj zaštitu potrošača CHF kredita kao slabije ugovorne strane, a ostvarenje tog cilja imalo je veći značaj od pravne sigurnosti druge strane (tako i Ustavni sud, U-I/3685/2015 od 4. travnja 2017., točka 30.). Međutim, ZID ZPK/15 je u odredbama članaka 19.d. i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još i prije sklapanja ugovora o konverziji proučiti njegove odredbe. Štoviše, još prije donošenja ZID ZPK/15, Vlada Republike Hrvatske je u obrazloženju Konačnog prijedloga tog Zakona (P.Z./899 od 10. rujna 2015.) istakla, među ostalim, da ZID ZPK/15 predstavlja izvanrednu i jednokratnu zakonodavnu intervenciju koja je temelj za "trajno rješenje problema u CHF."

39. Stoga, zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvatanja konverzije.

40. Isto tako, učinak konverzije prema ZID ZPK djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe (tako i Sud EU u presudi C-308/156 Francisco Gutierrez Naranjo, točka 62.), i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje.

41. Slijedom navedenog, kako su provedenom konverzijom 2016., u skladu sa ZPK-a, koju je tužitelj izričito prihvatio, neutralizirani štetni učinci problematičnih (nepoštenih / ništetnih) odredbi iz Ugovora o kreditu, to je na temelju suglasne volje sudionika u obveznom odnosu, u smislu odredbe čl. 160. st. 1. ZOO-a u vezi s čl. 3. st. 2. ZZP/22 prestala obveza tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužiteljici kao potrošaču i korisnici kredita na postupanje prema ništetnim (nepoštenim) ugovornim odredbama o načinu promjene ugovorene stope redovne kamate iz konvertiranog (izvornog) kredita uz valutnu klauzulu CHF i njihovim posljedicama (podudarno sa shvaćanjem iskaznim u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.), kojom suglasnom voljom ugovornih strana je u biti isključeno pravo tužiteljice na povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o valuti CHF iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a što zakonom nije zabranjeno.

42. Međutim, tužiteljica je tužbom zatražila i zatezne kamate pozivom na odredbu čl. 1111. ZOO, i to od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do konverzije. Taj dio, kako je razvidno iz naprijed navedenih odredaba, nije obuhvaćen obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nije uključen ni u iznose koje snose potrošači. Dakle, ostala je i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO.

43. U tom smislu je i Vrhovni sud Republike Hrvatske na 7. sjednici Građanskog odjela održanoj 13. i 20. prosinca 2022., zauzeo pravno shvaćanje o pravnim učincima sporazuma o konverziji Ugovora o kreditu u CHF u EUR i pravima potrošača da potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz čl. 19.c st. 1. toč. 6. ZID ZPK, nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz čl. 1111. st. 1. ZOO, na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s čl. 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.

44. Dakle, potrošač, koji je sklopio dodatak ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15, nakon sklapanja dodatka ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu članka 19.c u vezi s čl. 19.e ZIDZPK/15 (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta).

45. Odlučivanje o zateznim kamatama na "konverzijsku preplatu", umjesto na zatraženu odnosno "preplatu temeljem ništetnih odredbi ugovora" – koja je zatražena i koju je sud prvog stupnja dosudio tužitelju, ne bi bila povrijeđena odredba čl. 5. st. 3. ZPP, a ne bi se radilo niti odlučivanju izvan postavljenog tužbenog zahtjeva, jer se radi samo o drugačijim izračunima kamate na preplatu. Kamate na "konverzijsku preplatu" temelje se na pravnoj osnovi koja nije bitno različita od one o kojoj se u postupku raspravljalo, te na istom činjeničnom supstratu, dakle, radi se o kamati koja nije obuhvaćena obračunom konverzije i računa se od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do konverzije, a koje je banka potrošaču uračunala prilikom izračuna konverzije.

46. Slijedom navedenog, tužiteljica ima pravo na zateznu kamatu tekuću na pojedinačne mjesečne iznose konverzijske preplate odnosno zatezne kamate na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s čl. 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije. (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 586/2019 od 21. prosinca 2022.).

47. Slijedom toga je odbijen tužbeni zahtjev, a prihvaćen podredni.

48. Zatezne kamate na parbeni trošak po odredbi čl. 151.st.3. Zakona o parničnom postupku, a na dosuđenu svotu po stopi propisanoj odredbom čl.29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima (NN35/05-155/23), uz uvećanje od tri postotna boda jer nije riječ o trgovačkom ugovoru s tim što teku od 1. listopada 2015. godine do isplate tj. prvog dana nakon konverzije, kao dana dospelosti.

49. Na osnovi odredbe čl.154. st.1. Zakona o parničnom postupku, budući tužitelj nije uspio s tužbenim zahtjevom, ali jest s podrednim to se smatra da je uspio u cijelosti, te je primjenom tbr 7, 8. i 9. OT sud tužitelju dosudio trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu, sva tri ročišta i sva četiri podneska po 200,00 eur, što je 1.600,00 eur, te 500,00 eura za vještačenje što je 2.100,00 eura.

U Zagrebu, dana 28. svibnja 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- opunomoćenicima stranaka

Broj zapisa: **9-30888-88703**

Kontrolni broj: **05b4c-0863d-dcb45**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.